

[Gert Petersen.]

det. Ude i befolkningen kan man altså godt huske det. Ude i befolkningen kan man godt huske det, og det er en af grundene til den tillidskløft, som der skrives og tales så meget om, og som alle beklager, men som ingen rigtig gør noget ved.

Man kan huske store bededags forliget, da hr. Poul Hartling var statsminister med store afgiftsforhøjelser, hvor hr. Glistrup i øvrigt medvirkede. Det blev det heller ikke bedre af. Man kan huske boligforliget, der blev indgået, ligeledes da hr. Poul Hartling var statsminister og med socialdemokratisk deltagelse, selv om det ikke var nogen parlamentarisk nødvendighed. Socialdemokratiet kunne have sagt nej. Ikke desto mindre gik man med i et boligforlig, som har givet anledning til forrygende huslejeforhøjelser, som også skal tages med i betragtning, når man drøfter det, som vi drøfter i dag.

Man kan huske, man ved, man oplever det, hvordan der i det sidste par år næsten er sket en slagting af det sociale boligbyggeri i dette land, til dels også som følge af dette boligforlig. Man kan huske, man kan iagttage et miniboligforlig, som blev indgået mellem en række borgerlige partier og socialdemokratiet, og som har lukket op for en formidabel spekulation i ejerlejligheder og dermed også for et formidabelt pres mod de lejere, der sidder rundt omkring, og som ikke ønsker at afhænde deres lejlighed som ejerlejlighed.

Man kan huske, hvordan der i marts 1975 blev indgået et nyt forlig mellem socialdemokratiet og borgerlige partier om at lægge et loft over lønningerne i dette land. Man fik at vide, at det var vejen, hvorved man skulle redde beskæftigelsen her i landet. Vi har stadig væk 100.000 arbejdsløse, og det i en god tid på året.

Man har oplevet, hvordan mulighederne for at skaffe sig lønkomensation via den såkaldte lønglidning — og det er i meget høj grad en komensation som følge af en produktivitetstigning, som følge af en øget indtægt i virksomheden — er blevet meget stærkt forringet, og man har oplevet, hvordan vi siden vinteren 1975, og det har været et dystert akkompagnement til det hele, har levet med en massearbejdsløshed. Og nu oplever man så et endnu mere drastisk lønloft end det, som blev etableret i marts 1975.

Man oplever derudover en byrdeforøgelse, som rammer i flæng, men som først og fremmest rammer ganske almindelige mennesker uden store indtægter hårdest, en byrdeforøgelse på en ca. 5.000 mill. kr., og man oplever, hvordan der skal besluttes nedskæringer over 2 år på cirka det samme beløb. Man oplever, hvordan der skal institutioneres et tyveri af en dyrtidsportion til evig tid.

Det har fagbevægelsen kritiseret og med rette. Jeg har ikke et sekund, heller ikke ved en tidligere lejlighed her, hævdet, at denne kritik skyldes, at fagbevægelsen var imod indkomstpolitik. Naturligvis har jeg ikke hævdet det, jeg kan godt læse aviser, hr. Kjeld Olesen. Det, fagbevægelsen har sagt, er, at den ramme, som man lægger, de afgifter, som man gennemfører, er at lægge helt urimelige byrder på arbejderbefolkningen. Det har fagbevægelsens ledere sagt, og jeg tror, det er første gang i mange, mange år, dansk fagbevægelses ledere offentligt så hårdt og skarpt har kritiseret politiske foranstaltninger, som socialdemokratiet, der har repræsentanter i LOs forretningsudvalg, er gået ind for og har foreslået.

Der er andre, der har været glade. Dansk Arbejdsgiverforening har givet udtryk for lettelse og tilfredshed med det, man har foretaget sig. Jeg har hørt noget her fra denne talerstol tidligere om en skamstøtte. Jeg forstår, at hr. Kjeld Olesen så sig selv i et spejl. Det må også være en ganske ejendommeligt fornemmelse for en socialdemokrat, partiet, som er repræsenteret i LOs forretningsudvalg, at skulle komme ud for, at LOs ledelse undsiger et forlig, en økonomisk politik, som socialdemokratiet har taget initiativ til og lægger navn til her på Christiansborg, mens Dansk Arbejdsgiverforening udtrykker lettelse og tilfredshed.

Jeg har egentlig ikke meget lyst til at anvende den samme polemiske form som hr. Kjeld Olesen, men hvis endelig man skal tale om nogen, der går hånd i hånd — jeg synes, det er en helt tåbelig argumentation, det dér med hånd i hånd; at jeg nu anvender den, falder helt og fuldt tilbage på hr. Kjeld Olesen, som ikke undså sig for at lade mig slå hånd med den ene eller den anden — så ser jeg her hr. Kjeld Olesen og socialdemokratiet hånd i hånd med Dansk Arbejdsgiverforening og Industrirådet imod dansk fagbevægelse.